

அமரர் கார்த்திகேசு சோமசுந்தரம் அவர்களின்
நினைவு மலர்

In Memoriam

Late Mr.Karthigesu Somasundaram

பலாவி ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரி
முன்னாள் ஆங்கில விரிவுதரயாளரும்
கிளிவொச்சி கல்வித் திணைக்கள
ஓய்வு பெற்ற பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளருமாகிய
அமரர் கார்த்திகேசு சோமசுந்தரம் அவர்களின்

நினைவு மலர்

In Memoriam

Late Mr. Karthigesu Somasundaram,
former English Lecturer Teachers Training College, Palaly &
Retired Deputy Director of Education Kilinochchi.

14.10.2006

ஓமரர் கார்த்திகேசு சோமசுந்தரம்

பாரில்

17-06-1929

வண்ணில்

25-08-2006

திதி வெண்பா!

பாரில் வியஆண்டின் ஆவணியாம் திங்களத
பூருவ பக்கத் தவிதியையே - கீர்த்திமிகு
சீர்பெருகு செம்மல் திருசோம சுந்தரனார்
பார்நீங்கி விண்சேர்ந்த நாள்.

உ

சிவமயம்

தோத்திரப் பாடல்கள்

தேவாரம்

திருச்சீற்றம்பலம்

திருஞானசம்பந்தர்

வானைக்காவில் வெண்மதி மல்குபுல்கு வார்சடை
தேனைக்காவில் இன்மொழித் தேவிபாக மாயினான்
ஆனைக்காவில் அண்ணலை அபயமாக வாழ்பவர்
ஏனைக்காவல் வேண்டுவார்க் கேதும்ஏதம் இல்லையே.

திருநாவுக்கரசர்

குனித்த புருவமுங் கொவ்வைச்செவ் வாயிற் குமிண் சிரிப்பும்
பனித்த சடையும் பவளம் போல் மேனியிற் பால் வெண்ணீறும்
இனித்த முடைய எடுத்தபொற் பாதமுங் காணப்பெற்றால்
மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மாநிலத்தே.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

மீளா அடிமை உமக்கே ஆளாய்ப் பிறரை வேண்டாதே
மூளா தீப்போல் உள்ளே கனன்று முகத்தால் மிக வாடி
ஆளாங்கிருக்கும் அடியார் தங்கள் அல்லல் சொன்னக்கால்
வாளாங்கிருப்பீர் திருவாரூர் வாழ்ந்து போதீரே.

திருவாசகம்

மாணிக்கவாசகர்

தந்ததுன் தன்னைக் கொண்டதென் தன்னைச்
சங்கரா ஆர்கொலோ சதுரர்
அந்த மொன்றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்
யாதூர் பெற்றதொன் றென்பால்
சிந்தையே கோயில் கொண்டஎம் பெருமான்

திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
எந்தையே ஈசா உடலிடங் கொண்டாய்
யான்இதற் கிலன்ஓர் கைம்மாறே.

திருவிசைப்பா

சேந்தனார்

கற்றவர் விழுங்குங் கற்பகக் கனியைக்
கரையிலாக் கருணை மா கடலை
மற்றவரறியா மாணிக்க மலையை
மதிப்பவர் மனமணி விளக்கைச்
செற்றவர் புரங்கள் செற்றவெஞ் சிவனைத்
திருவீழிமிழலை வீற்றிருந்த
கொற்றவன் தன்னைக் கண்டு கண்டுள்ளங்
குளிர வென்கண் குளிர்ந்தனவே.

திருப்பல்லாண்டு

சேந்தனார்

சீரும் திருவும் பொலியச் சிவலோக
நாயகன் சேவடிக்கீழ்
ஆரும் பெறாத அறிவுபெற் நேன்பெற்ற
தார்பெறு வார் உலகில்
ஊரும் உலகும் கழற உழறி
உமைமண வாளனுக்காட்
பாரும் விசம்பும் அறியும் பரிசுநாம்
பல்லாண்டு கூறுதுமே.

திருமந்திரம்

திருமுலநாயனார்

உள்ளத் தொருவனை உள்ளுறு சோதியை
உள்ளம் விட்டோரடி நீங்கா ஒருவனை
உள்ளமுந் தானுமுடனே யிருக்கினும்
உள்ளம் அவனை உருவறியாதே.

யொன்வண்ணத்தந்தாதி

சேரமான் பெருமாள் நாயனார்

சிந்தனை செய்ய மனம் அமைத்தேன் செய்ய நா அமைத்தேன்
வந்தனை செய்யத் தலை அமைத்தேன் கை தொழ அமைத்தேன்
பந்தனை செய்வதற்கு அன்பமைத்தேன் மெய் அரும்பமைத்தேன்
வெந்த வெண்ணீறணி ஈசற்கிவை யான் விதித்தனவே.

வாரியபுராணம்

சேக்கிழார்

தெண்ணிலா மலர்ந்த வேணியாய் உன்றன்
திருநடம் கும்பிடப் பெற்று
மண்ணிலே வந்த பிறவியே எனக்கு
வாலிதாம் இன்பம் ஆம் என்று
கண்ணில் ஆநந்த அருவிநீர் சொரியக்
கைம்மலர் உச்சிமேற் குவித்துப்
பண்ணினால் நீடி அறிவரும் பதிகம் பாடினார்
பரவினார் பணிந்தார்.

திருப்புகழ்

அருணகிரிநாதர்

உருவாய்	அருவாய்	உளதாய்	இலதாய்
மருவாய்	மலராய்	மணியாய்	ஒளியாய்
கருவாய்	உயிராய்	கதியாய்	விதியாய்
குருவாய்	வருவாய்	அருள்வாய்	குகனே.

திருச்சீற்றம்பலம்

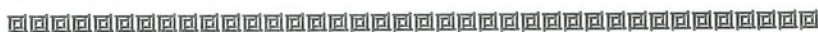

சோமசுந்தரம் அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றுச் சுருக்கம்

அமரர் சோமசுந்தரம் அவர்கள், கந்தப்பு கார்த்திகேசு தங்கம்மா தம்பதிகளின் சிரேஷ்ட புதல்வனாக, 1929 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 17 ஆம் திகதி, தெல்லிப்பழை வீமன்காமம் பதியில் பிறந்தார். அன்னாரது தந்தையார் கார்த்திகேசு, தற்போது State Bank of India என அழைக்கப்படும் Imperial Bank இல் பொறுப்பு வாய்ந்த உயர் பதவி வகித்தவர்.

இவரோடு உடன் பிறந்தவர்கள் கனகசுந்தரம் என்ற ஒரு சகோதரனும், கமலாம்பிகை, சரஸ்வதி அம்மாள், நகுலாம்பிகை எனும் மூன்று சகோதரிகளும் ஆவர்.

அமரர் தமது ஆரம்பக்கல்வியை, அன்று வீமன்காமம் துவிபாஷா பாடசாலை என்று அழைக்கப்பட்ட, இன்றைய வீமன்காமம் மகா வித்தியாலயத்தில் மேற்கொண்டார். நமசிவாய தேசிகர் போன்ற அறிஞர்களை ஆசிரியராகப் பெற்றதன் பயனாகத் தாய்மொழியாம் தமிழில் ஆர்வமும், ஆற்றலும் கொண்டவராய் விளங்கினார். பின்னர், அக்காலமுறைப்படி யூனியன் கல்லூரியில் ஆங்கிலக் கல்வியைப் பெற்று ஆங்கில மொழியிலும் சிறந்த தேர்ச்சி பெற்று, விளங்கினார். அதற்குக் காரணமாயிருந்த திரு. C.E. இராசசிங்கம் பற்றி அடிக்கடி கூறுவார். மொழிஆற்றலோடு, வரலாறு போன்ற கலைப்பாடங்களிலும் பௌதிகம், இரசாயனம் போன்ற விஞ்ஞான பாடங்களிலும் திறமை வாய்ந்தவராய் 1946 ஆம் ஆண்டில் S.S.C. பரீட்சையில் முதற்பிரிவில் சிறப்பாகச் சித்தி பெற்றார். பாடசாலைப் புற வேலைகளிலும் ஆர்வத்துடன் பங்குபற்றிய இவர், குறிப்பாக விளையாட்டுத் துறையில் கிரிக்கெட்டிலும், மற்றும் நாடகத்துறையிலும் மிக்க நாட்டம் கொண்டவராய்த் திகழ்ந்தார்.

பின்னர், இலண்டன் பல்கலைக்கழக B.A. பரீட்சைக்காக சமஸ்கிருத மொழியைக் கற்று B. A. பட்டம் பெற்றதோடு, அம்மொழியை மேலும் படிக்கும் ஆர்வம் கொண்டு, சமஸ்கிருத மொழியில் சிறப்புப் பட்டதாரியுமானார். (B.A. Sanskrit Hons.)

ஆசிரியராகக் கடமை ஆற்றிய காலத்தில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டப்பின் கல்வி டிப்ளோமா பரீட்சையிலும் சிறப்பாகத் தேறினார்.

பரீட்சைகளுக்கு ஆயத்தப் படுத்தவதோடு அன்னாரது கல்வி முயற்சி நின்றுவிடவில்லை. அது 2003 ஆம் ஆண்டு அவர் நோய்வாய்ப்படும் வரையும் தொடர்ந்தது. மும்மொழி இலக்கிய நூல்களை மேலும் கற்றும், கற்பித்தும் தம் மொழி அறிவையும் ஆற்றலையும் விரிவு படுத்திக்கொண்டார்.

உத்தியோக வாழ்க்கை :

இளம் வயதிலேயே வீமன்காமம் வித்தியாலயம், கோட்டை கிறிஸ்தவக்கல்லூரி ஆகியவற்றில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய பின்னர், இலங்கை மத்திய வங்கி, இலங்கை ஒலிபரப்பு நிலையம் ஆகியவற்றில் சிலகாலம் பணிபுரிந்து விட்டு, 1955 ஆம் ஆண்டு யூனியன் கல்லூரிக்கு ஆசிரியராகச் சென்றார். தம் கல்லூரியின் சிறந்த மாணவர்களுள் ஒருவராகிய அவரை அதிபர் I.P. துரைரத்தினம் அவர்கள் மிகுந்த அன்போடு வரவேற்றார். ஆங்கிலம், தமிழ் ஆகிய மொழிகளை மாணவர் மனம் கொளத்தக்க முறையில் கற்பித்து வருநாளில், 1968 ஆம் ஆண்டு வட்டாரக்கல்வி அதிகாரியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டு, ஓராண்டு முருங்கனில் கடமையாற்றினார். 1969 முதல் 1972 ஆம் ஆண்டு வரை காங்கேசன்துறை வட்டாரக் கல்வி அதிகாரியாகப் பணி ஆற்றினார்.

கற்பித்தல் தொழிலையே மிகவும் விரும்பிய அவர். ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரி விரிவுரையாளராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டு ஒன்றரை ஆண்டு மிரிகம ஆங்கில ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரியில் விரிவுரையாளராகக் கடமை ஆற்றிய பின்னர், பலாலி ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரியில் ஆங்கில விரிவுரையாளராகக் கடமை புரிந்தார்.

அதற்குப் பின்னர் முல்லைத்தீவிலும், கிளிநொச்சியிலும் கல்வி அதிகாரியாகப் பணிபுரிந்து பின்னர் பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளராகப் பதவி உயர்வு பெற்று, 1989 ஆம் ஆண்டு ஓய்வு பெற்றார்.

என்னும், ஓய்வு பெற்ற பின்னரும் அவருடைய கல்விப் பணி ஓயவில்லை. யாழ் தொழில்நுட்பக் கல்லூரி, யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி, பல்கலைக்கழகம் புகும் மாணவர்களுக்கு நடாத்தப்பட்ட G.E.L.T. வகுப்புகள், மருதனார் மடத்திலுள்ள செமினாரி (Seminary) ஆகியவற்றிலும், 1997 ஆம் ஆண்டு கொழும்பு வந்த பின்னர், களனிப்பல்கலைக்கழகம், Aquinas College என்பவற்றிலும் அவருடைய கற்பித்தற்பணி தொடர்ந்தது.

மேலும், இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில் தமிழ் இலக்கிய சம்பந்தமான சில தொடர் பேச்சுகளை வழங்கிய தோடு, இந்து சமய கலாசார அமைச்சு வெளியிட்டு வரும் கலைக்களஞ்சிய ஆலோசனைச்சபை உறுப்பினராக அமைந்து, அதற்குச் சில கட்டுரைகளும் எழுதினார்.

குடும்பம் :

தந்தை மீது மிகுந்த மதிப்பும் பாசமும் கொண்டிருந்த அமரர் தமது தந்தையை 1955 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதமும், தாயாரை 1988ம் ஆண்டும் இழந்தார். கடைசித் தங்கை நகுலாம்பிகை குழந்தைப் பருவத்திலும், சகோதரி சரஸ்வதி அம்மாள் 1954 ஆம் ஆண்டில் கன்னிப் பருவத்திலும் காலமாகி விட்டனர். இலங்கை மத்திய மாகாண தபால் திணைக்கள பிரதித் தபால் அதிபராகக் கடமை ஆற்றி ஓய்வு பெற்ற தம்பி கனகசுந்தரம் 2001 ஆம் ஆண்டிலும், சகோதரி கமலாம்பிகை சுப்பையா 2003 ஆம் ஆண்டிலும் இறைபதம் எய்தினர்.

இல்லற வாழ்க்கை :

1958 ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணம் வண்ணார்பண்ணையில் வசித்து வந்த தம்பு (R.M.P), சிவக்கொழுந்து தம்பதிகளின் கனிண்ட புத்திரியும், சுன்னாகம் இராமநாதன் கல்லூரி ஆசிரியையுமாகிய ஞானேஸ்வரியைத் திருமணம் செய்து, மைதிலி, கிருஷ்ணானந்தி, ஐக்கப்பிரியன், சிவானந்தி ஆகிய மக்களுக்குத் தந்தையானார்.

நான்கு மக்களையும் கல்வியிற் சிறந்தவர்களாக்கினார். கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் பிரதிப்பதிவாளராகக் கடமையாற்றிய மூத்தமகள் மைதிலி, 2000 ஆம் ஆண்டு தம் குடும்பத்துடன் கனடாவிற்குப் புலம் பெயர்ந்து, அவர் அங்கு ரொறன்றோ பல்கலைக்கழகத்தில் PhD படிப்பை மேற்கொண்டு வருகிறார். இரண்டாவது மகள் கிருஷ்ணானந்தி நியூசிலாந்தில் Clinical Psychologist ஆகக் கடமையாற்றுகிறார்.

மகன் ஐக்கப்பிரியன் திருகோணமலையில் John Keels நிறுவனத்தின் Hotel club Oceanic இல் கணக்காளராக இருக்கின்றார். கடைசி மகள் வைத்திய கலாநிதி சிவானந்தி இப்பொழுது குடும்ப சுகாதாரப் பணியகத்தில் (Family Health Bureau) கடமையாற்றுகிறார்.

கவின் கலைகளில் நாட்டமுள்ள அமரர் தம் மக்கள் இசை, நடனம், நாடகம் ஆகிய துறைகளிலும் தேர்ச்சி பெறுவதற்கு ஆவன செய்தார்.

மக்கள் திருமணம்

மூத்த மகள் மைதிலிக்கு மீசாலையைச் சேர்ந்த பண்டிதர் பரஞ்சோதி ஞானாந்திரை தம்பதிகளின் ஏக புதல்வன் பொறியியலாளர் தயாநிதியையும், இரண்டாவது மகள் கிருஷ்ணானந்திக்கு, மாவிட்டபுரம் விதானையாராக இருந்த சின்னையா சரஸ்வதிப்பிள்ளை தம்பதிகளின் கனிஷ்ட புதல்வன் பொறியியலாளர் கலாநிதி இளங்கோவையும், கனிஷ்ட புதல்வி சிவானந்திக்கு ஊரெழுவாழ் கனகசபை - இராசம்மா தம்பதிகளின் புதல்வன் கிழக்கிலங்கைப் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் இரகுபரனையும் வாழ்க்கைத் துணைவராக்கி மகிழ்ந்ததோடு, பார்த்திபன், கவிதா, தேனுகா, இளம்பூர்ணன் ஆகிய பேர்க்குழந்தைகளையும் கண்டு பேருவகை எய்தினார். மகன் ஐக்கப்பிரியனுடைய திருமணம் சென்ற ஆண்டு அளவெட்டி ஊர் பாலசிங்கம் சிவமணி தம்பதிகளின் ஏக புதல்வி சைவ மங்கையர் கழக ஆசிரியை மஞ்சளாவுடன் நடைபெற்றது.

நாடகத்துறையில் அமரர்

“நாடகத் துறையில் சாதனைகள் பல புரிந்து, தனது ஆற்றல்களைக் கல்லூரி மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள் கல்லூரிப் பயிலுநர் ஆசிரியர்கள், மற்றும் நாடக மன்ற உறுப்பினர்கள் எனப் பல தரத்தினருக்கும் தளரா ஊக்கத்துடன் ஊட்டி உவகை எய்திய பண்பாட்டாளர், நாடகக் கலைஞன்தான் திரு. K.K. சோமசுந்தரம் அவர்கள்” எனக் கலைப்பேரரசு ஏ.ரி. பொன்னுத்துரை அவர்கள் தமது ‘அரங்கக் கலைஞர் ஐவர்’ என்ற நூலிற் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பள்ளிப் பருவத்தில் பல தமிழ், ஆங்கில நாடகங்களிற் சிறப்பாக நடித்த அமரர் பின்னர், பிரிட்டிஷ் கவுன்சிலின் நாடகத்தட்டுகளைக் கேட்டும், சிறந்த ஆங்கில நடிகர்களின் நாடகங்களைப் பார்த்தும் மேடை நுணுக்கங்களையும், துரித கதியில் நாடகங்கள் நகர்த்தப்படும் முறையையும் அறிந்து, தரம் வாய்ந்த பல நாடகங்களை எழுதியும் இயக்கியும் உள்ளார்.

யூனியன் கல்லூரி ஆசிரியராக இருந்த காலத்தில் அங்கு ஆண்டு தோறும் நடைபெறும் பரிசளிப்பு விழாவின் போது இவர் எழுதிப் பழக்கிய நாடகங்கள் இடம்பெறும். யூனியன் கல்லூரியில் ஒருமுறை பிரதான நடிகன் பங்கு பற்ற முடியாத நிலை ஏற்பட்டதால், இளங்கோவின் பாகத்தை இவரே நடிக்க நேர்ந்தது.

இராமநாதன் கல்லூரி, பருத்தித்துறை மெதடிஸ்ற் பெண்கள் கல்லூரி, பண்டத்தரிப்பு மகளிர் கல்லூரி, இளவாலை புனித ஹென்றிக் கல்லூரி, உடுவில் மகளிர் கல்லூரி, இராமநாதன் நுண்கலைக் கல்லூரி முதலியன, இவருடைய நெறியாள்கைத் திறனால் பல போட்டிகளிற் பரிசு பெற்றுள்ளன.

இசைஞானம் மிக்கவராய் இருந்தமையால், இக்கல்லூரிகள் சிலவற்றில் நாட்டிய நாடகங்களையும் சிறப்பாக நெறியாள்கை செய்தார். மாவை மறுமர்ச்சி மன்றம் போன்ற மன்றங்களிலும் நாடகங்களை எழுதியும், பயிற்றியும், நடித்தும் உள்ளார். அரிச்சந்திரனாகவும் ‘மகுடபங்கம்’ என்ற நாடகத்தில் துரியோதனனாகவும் நடித்தார். பலாலி ஆசிரிய பயிற்சிக்கல்லூரியில் ஒத்தெல்லோ, மக்பேத் நாடகங்களை நெறிப்படுத்தியதுடன், அப்பாத்திரங்களை ஏற்று நடித்துமுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. மிரிகம

ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையிலும் அன்னாரது நாடக முயற்சிகள் இடம் பெற்றதோடு அங்கு மேடையேற்றப்பட்ட சிங்கள பலேயிலும் (Ballet) ஆடியுள்ளார்.

1995 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற கம்பன் விழாவிலும் கம்பராமாயணக் காட்சிகள் சிலவற்றை எழுதி நெறிப்படுத்தினார். அத்துடன் கொழும்பு இராமநாதன் கல்லூரியும், சைவமங்கையர் கழகமும் இவரது உதவியை நாடிப் பெற்றன.

அமரரது ஆற்றலை அறிந்ததன் காரணமாக, கொழும்பு பல்கலைக்கழகப் பட்டப்பின் படிப்பு நாடக டிப்ளோமாக் கற்கை நெறியினருக்கு பகுதி நேர விரிவுரையாளராக நாடக அரங்குக்குரிய 12 விரிவுரைகளை நிகழ்த்துவதற்கு 1976-1977ல் நியமிக்கப்பட்டார். மேலும் இலங்கைப் பாட விதானத் திணைக்களத்தில் தமிழ் மொழியில் நாடகப் பதங்களை தோற்றுவிக்கும் மொழி பெயர்ப்புக் குழுவின் அங்கத்தவராகக் கடமையாற்றியதோடு, க.பொ.த உயர்தர வகுப்புகளுக்கான நுண்கலைப் பாடத்திட்டக் குழுவிலும் சிலகாலம் அங்கம் வகித்தார் (1977 - 1978)

அமரர் அவர்கள் ஆங்கிலம், தமிழ் ஆகிய இருமொழிகளிலும் சிறந்த பேச்சாளராகக் கணிக்கப்பட்டவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. 2003 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் பக்க வாத்தால் பாதிக்கப்பட்டதன் விளைவாக அவருடைய செயல்கள் யாவும் முடங்கின. 2004 ஆம் ஆண்டு ஆடி மாதத்தின் பின்னர் அவருடைய உடல் வலிமை படிப்படியாகக் குறைந்து 2006 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 25ம் திகதி வெள்ளிக்கிழமை நோயுற்ற தம் உடம்பை நீத்து அமரத்துவம் எய்தினார். அவர் ஆன்மா சாந்தி அடைய பிரார்த்திக்கின்றோம்.

ஓம் சாந்தி, சாந்தி, சாந்தி.

நைந்த துணிகளைக் கழற்றி யெறிந்து விட்டு
மனிதன் புதிய துணிகளை அணிதல் போல்
ஆத்மா நைந்த உடல்களைக் களைந்து விட்டுப்
புதியனவற்றை எய்துகிறான். (பலவந்தை அந் 2 அநோ. 22)

கற்றவர் திலகன்

கலைஞானம் உணர்ந்தோன்

பேராசிரியர் சீ. பத்மநாதன் (பி.ஏ.சீறப்பு, Ph.D London)
வரலாற்றுத்துறை,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

அமரராகிவிட்ட சோமசுந்தரம் அவர்களை எட்டு வருடங்களுக்கு முன்புதான் எம்மால் அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. அவரது மருமகனாகிய இரகுபரன் மூலமாகவே அது நடந்தது. இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தின் வெளியீடுகளிலும், கருத்தரங்குகளிலும், முன்னின்று பணிபுரிபவர் இரகுபரன். ஒரு காலகட்டத்தில் மருமகனோடு மாமனாரும் கூடிவரத் தொடங்கிவிட்டார்.

சபையிலே சோமசுந்தரம் மௌனமாக இருக்க மாட்டார். கருத்துரை வழங்குவதற்குரிய நேரம் கிடைத்ததும் எழுந்து நின்று, மிகவும் தெளிவாகவும், ஆணித்தரமாகவும், ஆதாரபூர்வமாகவும் தனது குறிப்புக்களைச் சொல்வார். அவர் நெடுங்காலம் ஆசிரியர் கலாசாலையின் போதனாசிரியராக விளங்கியவர். எமது மூத்த தலைமுறையினரில் அவர் அசாதாரணமானவர். கல்லூரி ஆசிரியர், பல்கலைக்கழக ஆசிரியர் ஆகியோர் பலரிற் காணமுடியாத பல சிறப்புக்களை அவரிடம் காண முடிந்தது.

அவற்றிலொன்று அவருடைய மொழியாற்றல். அவர் ஆங்கிலம், தமிழ், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மூன்று

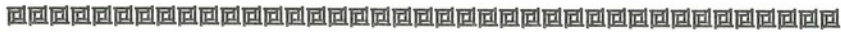
Mr. Somasundaram -
Our home-grown Shakespeare

R. Kanthiah

Former Lecturer,
Palaly Teacher's Training College

Since education has had been the main industry in Jaffna, every third or fourth person you would bump into would have been a teacher, an Inspector of Schools or lecturer in a higher institution. Mr. Somasundaram was all these. First he was a teacher, later an Inspector of schools, and lastly a lecturer in English in a Teachers' College, first at Mirigama down south and last at Palaly Teachers' College. So at the professional level he was just one among the many, but in reality he was unique. He was a Man among men, an intellectual colossus, with a profound knowledge of three languages-Sanskrit, Tamil, and English. Since he specialised at the degree level in Sanskrit, his love for the Oriental Classics was no surprise. His abiding knowledge of the old Sanskrit/Tamil writings from Panini, Kalidasa, Tholhapiyar, Kambar down to our local poet Rudramoorthy from Alaveddy was really phenomenal. But his love of the English Romantic poets and especially his all-devouring appetite for and magnificent obsession with the Elizebethan Lord of the language, Shakespeare was truly soul-shaking. His pre-occupation with Shakespeare was so deep that even when Mr. Somasundaram was creating his only son, Shakespeare must have been on his mind, because the moment the boy was born he was baptized "Shakespeare" (in Tamil 'Sekapiriyān').

It must have been in the relatively peaceful 60's in Jaffna, I was fortunate to watch his Tamil version of Shakespeare's Hamlet at Tellippalai Union College. The late Mahadevan (Chemistry

Lecturer, Palaly Teachers' College functioning at Thirunelvely) played the protagonist's role. Across this distance of time, I still could feel the moving tragic experience. Later, presumably in the 70's I saw Mr. Somasundaram in the chief character's role in his presentation of Shakespeare's Macbeth in English at the Palaly Teachers' Training College. His understanding of the latest in stage craft, wherein the entire acting area, with the contrasting positioning of actors and their overall interaction contributing to the thematic development was really awesome.

Mr. Somasundaram's contribution to the flowering of Tamil drama, especially dance drama was facilitated by the presence of his life -partner Gnanam, who was on the staff of Ramanathan College, and Principal from 1986-1988. Incidentally, without her Somasundaram's overall creative output would have been blunted and his last days on his sick bed might have caused much despair. The husband-wife team beautifully combined to make the Ramanathan College stage into the Chunnakam Global Theatre by providing dance drama after dance drama through the use of Somasundaram's freshly minted Tamil blank verse melded with poetic prose from the 1960's to the 1990's starting with "Râman Kân Ehal" and other 3 based on the Ramayana and 4 others, concluding with "Bhishmar Sapatham."

It would be invidious on my part to comment on the collective impact of this superb partnership on the development of Tamil poetic/ dance drama as this is not the time or place. However, while extending our sincere sympathies (wife Sagi was at Ramanathan College 1934-1966) to Gnanam and children, we would entreat Gnanam and children - a family of fine taste and education and culture- to publish the Collective Writings of Mr. Somasundaram from Hamlet - to the dance dramas and to serve as a memorial to this noble son of Jaffna, and at the same time assuring our long suffering Tamil community in Sri Lanka to have something to feel proud of and to treasure when their future as well as identity are threatened and in doubt.

தாம் தயாரிக்கும் நாடகங்களில் அந்தத் தரத்தைப் பேண முழு முயற்சியும் எடுப்பார். யூனியன் கல்லூரியில் விரிவுரையாளராக இருந்த காலத்திலும், பலாலி ஆசிரியர் கல்லூரியில் விரிவுரையாளராக இருந்த காலத்திலும் நாடகமே அவருடைய முதற் காதலாக இருந்ததை அறிவேன். நாட்டின் முதன்மை ஆசிரியர் கல்லூரியாகத் திகழ்ந்த மஹரகமவின் ஆங்கிலத் துறையினர் அவரை 'Shakespeare man' என்றே குறிப்பிடக் கேட்டிருக்கிறேன்.

Shakespeareரில் அவருக்கிருந்த ஈடுபாடு, சொல்லுக்கு - பேச்சுக்கு - முதன்மை தருவதாய் முடிந்தது.

“ஆதியிலே சொல் இருந்தது
அந்தச் சொல் இறைவனோடிருந்தது
அந்தச் சொல்லும் இறைவனாயிருந்தது”

என்று அருளிய யோவான் போல,

“மந்திரம் போல் வேணுமடா சொல்லின்பம்”

என்ற பாரதியைப் போல,

சோமரும் சொற்பிரபஞ்சத்துள் வாழ்ந்தார்; வாழ்வார்!

சோமசுந்தரம் -

நிகைவில் இன்பம், பிரிவில் துன்பம், முடிவில் பேராணந்தம்

புவனேஸ்வரி சச்சீதானந்தம்

முன்னாள் ஆதிபர்,

இராமநாதன் கல்லூரி - சுன்னாகம்.

முத்தமிழ் வித்தகன், மும்மொழிச் செம்மையன், உத்தமக் கொள்கையன், உயர் கவின்கலை வல்லுநன், சித்தமும் அழகியன், சிறந்த பேர் ஆங்கில ஆசிரியன். இத்தனைக்கும் மேல், இவன் ஓர் 'செம்மனச் செவ்வியன்' என எம்மவர் பலர் பாராட்டுக்குப் பாத்திரமாக வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தவர் திரு. சோமசுந்தரம் அவர்கள்.

அறிவுடைச் சான்றோர் பலர் வாழ்ந்த கிராமத்தில், கல்விமாண்கள் உருவாகி உயர்ந்து நின்ற சூழலில், வளமான காலத்தில் உதித்தவர் சோமர். சிறுவனாகவே ஊக்கமும், ஆர்வமும், விவேகமும் உள்ளவர். வெள்ளத்தனைய மலர் நீட்டம் போல் இவர் உள்ளத்தின் ஊக்கமுடைமை, இவரை உந்து சக்தியாய் உயர்த்தியது. உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளல் எனத் தனக்கெனக் கொண்ட உன்னத இலக்குகளை நோக்கி விடா முயற்சியுடன் விரைந்தார். மும்மொழி இலக்கியச் செழும் நீர்ச்சுனைகளில் புகுந்து அறிவுத் தாகம் தணித்து, நீந்தி மிதந்தார். பன்மொழி இலக்கியம் பயில்தொறும் இன்பம் தரும் தேனாறு. தீஞ்சொற்பனுவலுடன் பண்ணும் பரதமும், இன்னோரன்ன பல நுண்கலைகளிலும் ஆசையும், ஆர்வமும், ஆய்வும் நிறைந்த கலைஞரும் ஆனார். கண்ணிய இயல்பினர்; நுண்ணிய மதியினர்; எண்ணியபடி உயர் பதவிகளைப் பெற்றார்; உய்ந்தார்.

இவர் மொழித்திறமையும், கலை ஆர்வமும், கல்விச் செல்வமும், அவர் மூச்சிலும் பேச்சிலும் மிளிரும். உயர்ந்த பண்பு, விசாலமான அறிவு, பரந்த மனப்பாங்கு இவரது சிறப்பு இயல்புகள். ஆயினும், இவரது எதிர்பார்ப்பு - எதிலும் எவரிலும் “பூரணத்துவம்” என்ற முழுமையின் நிறைவு. இந்த உயர்ந்த எதிர்பார்ப்பினால் குறைகாணச்சகிக்க மாட்டார். சிறுமை கண்டு பொங்குவார். நடுநிலைமை, நேர்மை, உண்மை, உழைப்பு - இவற்றில் தவறு கண்டால் பட்டென்று சொல்லி விடுவார். உள்ளொன்று வைத்துப் புறம் ஒன்று பேசும் கயமை இவரிடம் சிறிதும் இல்லை. வெளிப்படையான பேச்சு. இதனை மெச்சுவர் பலர். முகம் சுழிப்பவர் சிலர். பிரிந்து போவர், பின்னர் பிழை உணர்ந்து திருந்தி வந்து சேர்வர், மகிழ்வர், மீள நீள நினைத்தால் சில நினைவுகள், சிரிப்பாய் நகைச்சுவை தரும்.

சோமர் எனது கிராமத்தவர்; எனது வட்டாரக் கல்வி அதிகாரி. அல்லாமலும் நான் பத்து வருடம் மாணவியாகப் பயின்ற இராமநாதன் கல்லூரி தந்த புகழ் பெற்ற தம்பு சகோதரிகளின் கடைக்குட்டியான என் தோழி ஞானேஸ்வரியின் வாழ்க்கைத் துணைவன். இந்த வகையில் நன்கு பழகிய நட்பு உண்டு. பல வகையில் என் முன்னேற்றத்திற்கும், பாடசாலை நிர்வாகத் திறனுக்கும் வழிகாட்டி வழி நடாத்தியவர். இயல்பான கலைஞர், முத்தமிழ்ப் பிரியர். நன்றாக நாடகங்கள் நாட்டிய நாடகங்கள் நெறிப்படுத்த வல்லவர். தானும் பல மேடைகள் கண்டவர். இவருடைய நாட்டிய நாடக நெறியாள்கையில், இராமநாதன் கல்லூரி பல முதற் பரிசுகளைத் தட்டியது. எல்லாம் நன்றியுடன் நினைக்கின்றோம். கலைச்சேவையில், கண்ணும் கருத்தும், முழு மூச்சுமாய்ச் செயற்படும் இவரது மனைமாட்சிமையும் வியக்கத்தக்கது. இவர் வாழ்வின் மனையின் மகத்துவம் இவர் மனைவி மக்களின் பிரகாசம் பணிவும் அன்பும் அறிவும் உயர்வும் நிறைந்த மக்கள் இவர் பெருமையைச் சாற்றும் சின்னங்கள் - அறிவுடை ஒருவன் நெறியறிந்து வழி பிறழாது வாழ்ந்த வாழ்வின் சுவடுகள் எம் சிந்தையின் நிறைவுகள் - எம் கண்முன் வளர்ந்து நிற்கும் நல் வித்துக்கள். சந்ததி வாழும் வளரும் நன்று.

ஒப்பீட்டுமொழிப் புலமைச் சான்றோன்

கனகசபாபதி நாகேஸ்வரன், M.A.,
முதுநிலை விரிவுரையாளர் - மொழித்துறை,
சமூகவிஞ்ஞானங்கள் மொழிகள் பீடம்,
சுபரகமுவ பல்கலைக்கழகம்,
பொலிகுல்லோயா, இலங்கை.

மொழிப்புலமை என்பது ஆய்வறிவினால் மட்டுமன்றி அரங்கப் பேச்சினாலும் கணிக்கப்படுவது என்பது பேருண்மையாகும். மேற்கூலகப் பல்கலைக்கழகங்களிலே ஆய்வு என்பது தனித்துறையென இயங்கிவருகின்றது. கண்டுபிடிப்புகள் எனவரும் போது, அது பெரிதும் விஞ்ஞான நிலைப்பட்டதாயும் கணித வியற்றுறை சம்பந்தமானதாகவும், அமைவதனைக் காண்கிறோம். எனினும் 'மொழிப்புலமைத்திறன்' 'மொழியறிவு வித்தகம்' எனும் ஆற்றலினாலேயே பெரிய எண்ணிக்கையளவிலான கேட்குநர்களை, சுவைஞர்களை ஏற்படுத்தமுடியும் என்பதற்கு ஒப்பீட்டு மொழிப்புலமைச் சான்றோனாகிய முன்னாள் பலாலி ஆசிரியப்பயிற்சிக்கலாசாலை விரிவுரையாளரும், அறிஞருமான பெரியார் கே. கே. சோமசுந்தரம் அவர்களைத் தகுந்த முன்னோடியெனக் கொள்வதிலே எதுவித சங்கடமுங் கிடையாது. கம்பன் விழாவிலும் பேசுவார். இலக்கியக் கருத்தரங்குகளிலும் பேசுவார், ஆங்கில இலக்கிய மாநாடுகளிலும், வடமொழி நூல் விமர்சனங்களிலும், சரளமாகப் பேசுவார்.

ஒப்பீட்டு மொழிப்புலமைச் சான்றோனாகிய கே. கே. சோமசுந்தரம் அவர்கள் பன்மொழி விற்பன்னர். இலக்கியம், இலக்கணம், தத்துவம், சமயம், மெய்பியல், திறனாய்வு என்ற பல்துறைப் புலமை வாய்ந்த சிந்தனையாளர். யான் தெல்லிப்பழை மகாஜனக்கல்லூரியிலே கல்விகற்றுக் கொண்டிருந்த காலத்திலே தமிழிலக்கியம், ஆங்கில இலக்கியம், நாடகம், சொற்பொழிவு, கருத்தரங்குகள், கம்பன் விழாக்கள், மாநாடுகள், என்பன பற்றிய செயற்பாடுகளிலே ஈடுபாடுகொள்வதற்கான புறச் சூழ்நிலை நிலவியது. பல புலமையாளர்களுடன் நமது ஒப்பீட்டு மொழிப்புலமைச்சான்றோன் கே. கே. சோமசுந்தரம் பல்வேறு விழாக்களிலும், கல்விக் கருத்தரங்குகளிலுந் தோன்றி உரையாற்றும் போதெல்லாம் மாணவனாயிருந்து செவிகுளிர இரசித்தும் வியந்தும் கேட்டுப் பயன்பெற்ற உணர்வுகள் இதனை எழுதும் பொழுதும் பசுமையாகவே என்நெஞ்சிலே வந்து தோன்றுகின்றன. அப்புலமைச் செல்வர்களை மீளவும் நீள நினைக்கப் பண்ணிவிட்டார் இச்சான்றோன். எதனை எழுதுவது எதனை எழுதாமல் விடுவது என்ற நிலை. மகாஜனவின் சிற்பி அதிபர் தெ.து. ஐயரத்தினம் அவர்களிடமும் பல்கலைக்கழகத்திலே விரிவுரையாளர்கள் ஏ. கே. கனகரத்னா, க. சிவகுருநாதன் போன்றோரிடமும் ஆங்கிலம் பயின்றவன் யான். ஆதலினாலே தான் சான்றோன், ஒப்பீட்டு மொழிப்புலமையாளர் கே. கே. சோமசுந்தரம் அவர்களது கூர்த்த ஆங்கிலப் புலமை நலனைச் சுவைக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. பின்னாளிலேயும் இப்புலமையாளருடன் சந்தித்துக் கதைத்து அறிவு பெற கொழும்பிலும் வாய்ப்புக் கிட்டியது.

தமிழறிஞர் வரிசையிலே, வித்துவப் புலமையாளர்களுட் பெரிதும் இரசனைநயத்துடன் ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும், உரையற்றும் திறன் வாய்க்கப்பெற்ற அறிஞர் வரிசையிலே, அறிஞர் கே. கே. சோமசுந்தரம் அவர்களுக்குத் தனித்ததோர் இடம் உண்டு. ஆங்கில இலக்கிய விரிவுரை, செகப்பிரியன் நாடகப்பாத்திரங்கள் குறித்த விமர்சனம், ஆங்கில மொழிப்பிரயோகத்தின் வீறார்ந்த வீச்சு, நடை, பாளி, வடமொழி, மற்றும் ஏனைய பல மொழிகளிலே லாவகமாக விளக்கியும், ஒப்பீட்டும் அரிய நுட்பமான- ஆழமான கருத்துக்களை மேடையிலே அள்ளியெறித்து சுவைஞர்களை ஈர்த்து

நுண்ணறிவுத்திறனை அனைவருக்கும் அள்ளி வழங்கியவர் பெரியார் கே. கே. சோமசுந்தரம் அவர்கள்.

செகப்பிரியன் நாடகங்களிலே இடம்பெறும் ஆங்கில வசனங்களை அறிஞர் கே. கே. சோமசுந்தரம் அவர்கள் தாமே அனுபவித்துச் சொல்லும் போது, அவரே அலாதியான குதூகலம் கொண்டு விடுவார்; அத்துவிதமாய் ஒன்றிவிடுவார். இத்தகு ஆனந்தநிலையினை எத்தனையோ விழாக்களிலும், மேடைகளிலும், கருத்தரங்குகளிலும், யான் கண்டுள்ளேன். கருத்தான்றி இவரின் பேச்சினைக் கேட்பவர்களும் அறிஞராய் விடுவர்; பெரும் பயன் பெறுவர்; அவர் ஒரு ஆங்கிலப் பேருற்று; நிரம்பிய வித்துவமுடையவர். இவர் ஒரு தலை சிறந்த கற்பித்தற் பேராசான்; நிபுணர்; நுட்பமான விடயங்களை யெல்லாம் கண்டறிந்து பேசும் கருத்துப் பஞ்சமில்லாத பேருரையாளர்.

பரந்துபட்ட மொழியறிவாற்றலாலும், விடயஞானத்தாலும், மிக லாவகமாகவே காவிய, நாடக, கவிதைகளையெல்லாம் பன்மொழி விற்பன்னத்துடன் பன்மொழிகளிலும் எடுத்துப் பேசி, ஒப்பிட்டுக் கூறும் தனிநுட்பத்திறனை அன்னாரது மறைவோடு புலமையுலகு இழந்து தவிக்கிறது. தமிழிலக்கியத் திறனாய்விலே இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன் அவர்கள் கவிதை, சிறுகதை, நாவல்பற்றி விமர்சிப்பதும், ஆங்கில நாடகத் துறையிலே குறிப்பாக செகப்பிரியரது நாடகமாந்தர்களை அறிஞர் கே. கே. சோமசுந்தரம் அவர்கள் எடுத்து விமர்சிப்பதும் கூட ஒப்பிட்டு ஆராயத்தக்கவையே. அவர்கள் பணியாற்றிய சமகாலத்திலேயே 'உச்சக்கட்ட இலக்கியச் சிந்தனை' 'இலக்கிய உந்துதல்' 'இலக்கிய இன்பம்' இவர்களது உரைகளினாலே எம்போற்ற தமிழ் கற்ற மாணவர்களுக்குக் கிடைத்தன. எக்காலும் நினைக்கத்தக்க செவிக்கின்பம் தந்த பேராசான்கள்; இவர்களே எம் நெஞ்சில் நிலைப்பவர்கள்; கல்விப்பண்பாட்டின் முன்னோடிகள்; காலத்தால் உரு மறைந்தாலும் கருத்தால், இலக்கிய உணர்வாழத்தால் கல்வி வல்லவர்களிடத்தே என்றென்றும் நிலைத்து வாழ்பவர்கள். கற்றலிலும், கற்பித்தலிலும், நயம்பட, சுவைபட எடுத்துரைப்பதிலும், நாவன்மை வளத்திலும், தாமே அனுபவித்தும் பிறரையும் அனுபவம் பெற வைத்தும் பண்ணிய பரோபகாரம் - பெறுமதியற்ற மொழித்தொண்டு நின்று

நீடுநிலைபெறும் என்பதுறுதி. தமது பன்மொழிப்புலமை நலத்தினாலே இச்சான்றோன் செய்த அளப்பரிய தொண்டு என்றென்றும் நினைத்தற்குரியது. வெள்ளை வேட்டியுடனும், தூயவெள்ளை நெவுஷலுடனும் கணீரென்ற சிம்மக்குரலிலே நமது ஒப்பீட்டு மொழிப்புலமைச் சான்றோன் கே. கே. சோமசுந்தரம் இனியொரு முறை மிடுக்குடன் மிகுந்த பொருளாழமிக்க, கனதியான தமது உரையை நிகழ்த்த மாட்டாரா? என்ற தவிப்பே நெஞ்சைப் பிழிகிறது. இதயம் கனக்கிறது. தமிழ்முனி அகத்தியரோவெனத் தோற்றம் அமைந்த ஆங்கில இலக்கிய மேதை சான்றோன் கே. கே.சோமசுந்தரம் அவர்களைக் கண்டவர்கள் கண்டவர்களே ! அவரது பேச்சினைக் கேட்டவர்கள் கேட்டவர்களே ! அவரிடம் ஆங்கிலங் கற்றவர்கள் கற்றவர்களே! நினைவுகள் நீளுகின்றன. இப்பெரியாரின் புகழ், தொண்டு, என்பவற்றின் பெருவளத்தினையும் திறத்தினையும் எச்சத்தாலறியலாம். அவரது ஆத்மா சாந்தியடையவெனப் பிரார்த்திப்பதுடன், அவரது பிரிவுத்துயரைத் தாங்கும் மனோதிடத்தினை அன்னாரது குடும்பத்தினர்க்கும் நண்பர் விரிவுரையாளர் இரகுபரனுக்கும் எமது குலதெய்வம் நயினை யீ நாசுஷணி அம்பாள் அருளவேண்டும் எனப் பிரார்த்தித்து நிற்கிறேன்.

நான் கண்ட சோமர்

சீ. ஜெயசங்கர்

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்,

நுண்கலைத்துறை, கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

சோமர், சேக்ஸ்பியர் சோமர் என்றழைக்கப்பட்ட திரு.க. சோமசுந்தரம் அவர்கள் இறந்து விட்டார் என்ற செய்தி செவியில் விழுந்ததும், இரத்த அழுத்தக் கட்டுப்பாட்டு வில்லையை நாவின்கீழ் வைத்தவாறு, திருடர்களது கவனத்தைக் கோராத ஒரு சவாரிச் சைக்கிளில் வரும், நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொண்டு தனது வாதங்கள் மூலம் உரையாடல்களை வலுப்படுத்தும் அந்த மனிதர் மனக்கண்ணில் தெரியத் தொடங்கினார்.

அந்த முத்த அறிஞர் எனக்கு நல்லதொரு நண்பராக இருந்தார் என்பது பெருமையாக இருக்கிறது. நட்பு ரீதியாக விடயங்களை உரையாடுவது சோமர் அவர்களது இயல்பாக இருந்தது. அதுதான் முதிர்ச்சியடைந்த அல்லது பக்குவப்பட்ட ஆளுமைகளின் அடிப்படைப் பண்பு.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் நான் மாணவனாயிருந்த காலத்தில், மறைந்த நண்பர் தெ. கிருபாகரனுடனான தொடர்பு, சோமர் என்ற ஆளுமையை எனக்கு அறியத்தந்தது. பலாலி ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையில் கணித பாட ஆசிரிய மாணவராக இருந்த பொழுது, திரு.க. சோமசுந்தரம் அவர்களது சேக்ஸ்பியர் நாடகங்களில் கிருபாகரன் நடித்திருந்தார்.

விரிவுரைகளற்ற நேரங்களில் பல்கலைக் கழகச் சிற்றுண்டிச்சாலையிலும், நிழல் மரங்களின் கீழுள்ள கல்லாசனங்களிலும் இருந்து, சேக்ஸ்பியர் நாடகங்கள் பற்றி,

அவற்றில் வரும் பாத்திரங்கள் பற்றி, அவை பேசும் வரிகள் பற்றி, அவ்வரிகளின் கவிதை நயம் பற்றி, அரங்க நுட்பம் பற்றி ரசித்து ரசித்துச் சொல்வதன், சேக்ஸ்பியர் நாடக வரிகளை மொழிவதன், கனிவும் இனிமையும், அழகும் கம்பீரமும் அலாதியானவை. புத்தகத்தைக் கையில் வைத்தபடி கிருபாகரன் சுவைத்துச் சுவைத்துச் சொல்லிக் கொண்டேயிருப்பார்.

உண்மையில் சோமர் அவர்களை நான் முதன் முதலில் கிருபாகரனுடாகத்தான் கண்டேன். பிரமித்தேன். ஆந்த ஆளுமை என்னை ஆகர்ஷித்தது.

பின்பு எனது பல்கலைக்கழக இறுதியாண்டுப் பரீட்சையின் ஓர் அம்சமான ஆய்வுக்கட்டுரை சமர்ப்பிப்பதற்குப் பதிலாக, குற்றாலக் குறவஞ்சியை நடன நாடகமாகத் தயாரிக்கத் தீர்மானித்தேன்.

ஆய்வு என்பது எழுதிக் கட்டுரையாகச் சமர்ப்பிப்பது மட்டுமல்ல, ஆற்றுகையும், ஆக்க இலக்கியமும் ஆய்வின்பாற்பட்டன என்ற கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் எனது முயற்சியைத் தொடங்கினேன்.

குற்றாலக் குறவஞ்சி இலக்கியம் கற்றலுக்காக ரகுபரனும் நானும் தினந்தினம் சந்தித்துக் கொள்வோம். அந்தச் சந்திப்புகள் குற்றாலக் குறவஞ்சி இலக்கியத்தை என்னுள் கனிய வைத்தன. அந்த ரகுபரன் இன்று சோமர் அவர்களின் மருமகனாகி, சோமர் அவர்களின் நினைவாகக் குறிப்புக் கேட்டது ஆச்சரியமாகத்தான் இருக்கிறது.

குற்றாலக் குறவஞ்சி வெற்றிகரமாகக் சைலாசபதி கலை அரங்கில் ஆற்றுகை செய்யப்பட்டது.

பரத நாட்டியத்தைப் பயில்முறையாகக் கற்காத என்னால், பரத நடன நாடகமாக எவ்வாறு குற்றாலக் குறவஞ்சியைத் தயாரித்திருக்க முடியும் என்ற நவீன நாடக விற்பன்னர்கள் சிலரது முதுகுக்குப் பின்னான முனகல் விமர்சனங்களுக்கு மாறாக, என்னை முன்னர் பின்னர் அறிந்திராத சோமர் அவர்கள் வந்து சந்தித்தார்.

சோமர் அவர்கள் என்னை வந்து சந்தித்ததால் நான் பெரியவனாகிவிடவில்லை. அவரது பெருந்தன்மையையே அது எனக்குப் புலப்படுத்தியது. நான் எதனைக் கவனத்திற் கொள்ளவேண்டும். எதனைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை அது எனக்குணர்த்தியது.

குற்றாலக் குறவஞ்சி நடன நாடகத் தயாரிப்பில் என்னுடன் இணைந்து பணியாற்றிய நடன விற்பன்னர் சாந்தினி சிவனேசனை, சோமர் அவர்கள் ஆற்றுகைக்கு மறுநாளே சந்தித்து, நீண்ட கலந்துரையாடல் நிகழ்த்தியிருந்தார்.

நடன விற்பன்னர் சாந்தினி சிவனேசன் மூலம் அறிந்து கொண்ட சோமர் அவர்களது கருத்துக்கள், உத்வேகத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் தருவனவாக இருந்ததுடன், கவனித்தலுக்கும், கற்றலுக்கும் உரியவையாகவும் இருந்தன. ஆக்கபூர்வமான தொரு நடன நாடக விமர்சனப் பாடமாக அது இருந்தது.

மேலும், சோமர் அவர்கள், என்னைச் சந்திக்க வேண்டுமென்று கூறியதாகவும் சாந்தினி சிவனேசன் அவர்கள் கூறியிருந்தார்.

நவீன நாடக விற்பன்னர் சிலர் குற்றாலக் குறவஞ்சி நடன நாடகத் தயாரிப்புத் தொடர்பாக, என்னைத் திரைப்படத் தயாரிப்பாளர் குஞ்சுமோன் போலவே கதையாடியிருந்த காலத்தில், சோமர் அவர்களது அணுகுமுறை பெருமைப்பட வைத்தது. பின்பற்றலுக்குரிய முன்னுதாரணமாக அது இருந்தது.

நாங்கள் சந்தித்தோம் ; உரையாடினோம் ; உரையாடினோம். ஒரு பெரும் பகல் சொல்லாமற் கொள்ளலாமல் கழிந்தது. இவ்வாறு பல பகற்பொழுதுகள் அவரது வீட்டிலும், தெருக்களிலும், பல்கலைக்கழகம், தொழில் நுட்பக் கல்லூரி என்பவற்றிலும் தொடர்ந்திருந்தன.

யாழ். பல்கலைக்கழகத்தில் ஆங்கில மன்ற நிகழ்ச்சிகளில் சோமர் அவர்களின் பங்குபற்றலும் கலந்துரையாடலும் அவரது ஆற்றலையும், ஆளுமையையும் உணர்ந்து கொள்ள வைத்தன.

தமிழ், சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில், அம்மொழிகளின் கலை இலக்கியங்களில், அவற்றின் கலை இலக்கியக் கோட்பாடுகளில் அவரது தாடனம், அறிவுபூர்வமாகவும், கலாபூர்வமாகவும் அவற்றைத் தெரிந்து பிரயோகிக்கும் அவரது திறன் என்பவை பெரும் கற்றலுக்குரியவையாகவும் இருந்தன.

நவீன ஆங்கில அரங்கு தொடர்பான அவருடனான உரையாடல்கள், அதன்போதான முரண்பாடுகள் என்பவை மிகுந்த கற்றலுக்குரியவை. காரணகாரிய ரீதியாக விளக்கும் பொழுது நியாயங்களை ஏற்றுக் கொள்ளும் மனப்பக்குவம், தனது கருத்துக்களை வாதிக்கும் வல்லமை என்பவை ஆரோக்கியமான புலமைத்துவ வளர்ச்சிக்கு ஏதுக்களாக அமையும் பண்புகளாகும்.

கூத்து சடங்கிலிருந்து தோன்றியது என்று அரங்கவியலாளர் ஜோர்ஜ் தொம்சனை ஆதாரமாகக் கொண்டு உரத்து விவாதித்த காலத்தில், சாஸ்திரீய நடனத்தின மலினமடைந்த வடிவமே கூத்து என்ற தனது கருத்தை வாதிக்கும் அவரது ஆற்றல் மிகுந்த கவனிப்புக்குரியது. கூத்தின் தோற்றம் பற்றிய எனது கருத்து சோமர் அவர்களிடமிருந்து மிகவும் மாறுபட்டது. ஆயினும் அவரது கருத்து எளிதில் புறக்கணிக்கக் கூடியதல்ல என்பதும் எனது நிலைப்பாடாகும். ஏனெனில் சோமர் அவர்கள் சாஸ்திரீய கலைகளில் மட்டும் தாடனமுள்ளவரல்ல, கூத்தும் அவருக்கு மிக நெருக்கமானதும், நேரடிப் பரிச்சயத்திற்குரியதும் என்பதும் அறிந்து கொள்ளப்பட வேண்டியது.

மேலும், சோமர் அவர்கள் தனது கருத்தை காரண காரிய ரீதியாக தன்னுள் உள்வாங்கி வளர்த்திருந்தாரேயன்றி, கிளிப்பிள்ளை போல இன்னொருவர் சொல்வதை ஒப்புவிப்பவராக இருக்கவில்லை. ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு கருத்திருக்கும். ஆனால் அது கேள்விக்கிடமற்று பதியப்பட்டதா? அல்லது உய்த்துணர்ந்து உள்வாங்கிக் கொள்ளப்பட்டதா? என்பதே புலமை மரபின் சாராம்சமாகும்.

ஏனெனில் சோமர் அவர்கள் செயல்மையப் படைப்பாளி. கோட்பாடுகள் பற்றிய மூல மொழிகளினூடான ஆழ்ந்த புரிதலுடையவராகவும் இருந்தார். இதனால் அவரால் சுயாதீனமாகச் சிந்திக்க முடிந்தது. செயற்படவும் முடிந்தது.

ஆங்கில நாடக இயக்குனராகவும், நடன நாடக ஆசிரியராகவும், நடன நாடக இயக்குனராகவும் ஈழத்து அரங்க வரலாற்றில் சோமர் அவர்கள் ஆற்றி இருக்கின்ற பங்களிப்புகள் முக்கியத்துவமுடையது. ஆனால் அறியப்படாததாக இருக்கின்றது.

இத்தகையதுதான் எங்களுடைய புலமைத்துவ மரபு என்று இருந்து விடப்போகின்றோமா? அல்லது இத்தகைய நிலைமைகளில் இருந்து நீங்கிக் கொள்ளப் போகிறோமா? என்பதுதான் மிகப் பெரும் கேள்வியாக இருக்கின்றது.

ஒரு சமூகம் யார் யாரைக் கொண்டாடுகின்றது, யார் யாரைப் பற்றியெல்லாம் அறியாமலும் மறந்து போயுமிருக்கிறது என்பது உண்மையில் அந்தச் சமூகத்தை விளங்குவதாகவே இருக்கும்.

நெகிழ்த்திய நெஞ்சின் நினைவுகள்

தெளிவுடைவாக்கும் திரிபுறா நோக்கும்
களிதரும் கலையைக் கருத்துடன் படைக்கும்
மொழிவளம் மற்றும் மிடுக்குடைத் தோற்றமும்
அழிவற அகத்தில் அடிக்கடிவரினும்,

விழியினுள் பாசப் பிரிவினால் வந்த
துளியினையொடுக்கித் துயர்க்கடலடக்கி
வழியிலும் வந்து விடைதர நின்று
பொழுதினை நினைந்து பொழியுதெம் கண்கள்!

அன்புடன் மகளை அழைத்தவர் நலனை
எண்ணியே பரிவாய் இசைத்திடும் வேளை
கண்களில் கண்ட கனிவினை நினைந்து
இன்றுமெம் நெஞ்சம் இனிதே நெகிழ்ந்தது!

இளங்கோ
மருமகன்.

‘He is a presence to be felt and known’

My dear Appa!
We didn't know what you were up to.
Seated under a shady tree
We stared at you in rapt amazement.
You brought seeds and planted them .
Also watered and nurtured them.
And discreetly guarded them from intrusion.
When you said it is for us
We derided you and even resented in secret
Out of your long toil and immense love
There emerged a magnificent garden.
We walked the path you showed to us,
Dumbstruck at the beauty of the garden.
Played and frolicked there till nightfall
Sang and danced until daybreak
Appa ! in our merrymaking
We completely forgot you , the architect.
When we remembered you all of a sudden
We saw you watch us from the edge of the garden
And slowly recede from our physical sight.
But we are still in the garden, your supreme gift
Plucking flowers and smelling them
How come they are more fragrant now?
The fruits more delicious, the birds more melodious
The wind more breezy, the water more refreshing
Even the Sun does not scorch us.
My dear Appa! We know why.
You are now one with nature.
“you are a portion of the loveliness
which once you made lovely” .
we feel your presence more than ever before.

Maithili

09.09.2006

My Ammappa

Karthigesu Somasundaram. The different people who knew him have different things to say about him. Some would say he was a terrific teacher; others would say he was an ardent Carnatic music fan ; some would say he was one of the best directors of Shakespeare's plays in Jaffna. My mother and aunts would say he was an honorable father ; my grandmother would say he was a wonderful husband. To me (and my cousins) he was a loving grandfather.

I have a very vivid memory of the very first day he came to live with us in 1995. During the next four years in which I knew him he made a huge impression on me. I also learned much from him. He taught me English, which played a key role in my life once I moved to Canada. He bought me gifts, books among them – simple retold version of Shakespeare's plays. We discussed many things and watched dozens of cricket matches together. A great love for the sport was instilled in me because of him. He was always there for me as both a grandfather and a companion.

Once my parents and I moved to Canada however we lost the opportunity to be together. We did talk occasionally and he still sent me gifts – the Shakespeare stories I loved discussing with him in those days. Even without seeing him for so long his memory remained very strong in my mind, as it still is today. And though he spent his very last days helpless on his deathbed that is not how he should be remembered. My grandfather was a great, proud, respectable man, and that is how I wish to remember him.

Parthipan

அமரர் சோமசுந்தரம் அவர்களின் நாடகங்களில் ஒன்று

'ஏன் இந்த அவலம்?'

- தனிக் கள நாடகம் -

[அச்சுவேலி கலாமன்றத்தில் நாவலர் சூடகார்த்த
நாடகப் போட்டியில் பரிசில் பெற்றது.]

மகாபாரதக் கதையைப் பின்னணியாகக் கொண்டெழுந்த ஒரு கற்பனை நாடகம். கலியுகத்தை விட்டு நீங்கிப் பின்னோக்கித் துவாபர யுகத்திற்குச் செல்கிறோம். மகாபாரதப்போர் மூள இரு தினங்கள் இருக்கின்றன.துவாரகாபுரியில் கிருஷ்ணன் அரண்மனையில் அன்றைய தினம்

பின்னணியில் புல்லாங்குழல் இசை மெல்ல இசைக்கின்றது.

(பின்னணியில் : நல்லோரைக் காக்கவும், தீயன செய்வோரை அழிக்கவும், அறத்தை நிலைநிறுத்தவும் யான் யுகந்தோறும் பிறக்கிறேன். திரை அவிழ்கின்றது. கிருஷ்ணன் தன் மனிதத் தன்மைக்கும் தெய்வீகத்துக்கும் இடையில் நின்று தத்தளிக்கிறான்.)

கிருஷ்ணன் : ஆம் அது என் குரல். அண்ட சராசரங்களைத் தன்னின்றும் தோற்றிய பரமாத்மாவின் குரல். என்குரலையே யான் எங்கும் கேட்கிறேன். இறைவனின் மௌன இசைக்கு ஜீவாத்மாக்கள் குரல் தந்து உதவுகின்றன. இன்ப துன்பங்களையும் லோக பாசங்களையும், யானே எனக்கு இதமென ஏற்றுக் கொண்டேன். ஏன்? ஏன்? அதை யானும் அறியேன் (நடந்து முன் வருகின்றான் - வலது புற ஓரத்தை நோக்கி) காலைப் பறவைகளுக்கு இன்னிசையைக் கொடுத்தேன். மீண்டும் அவை எனக்காகப் பாடி மகிழ்கின்றன. ஊக்கும் ஆண்மையின் வீறு என, நங்கையின் நினைவில் நாணம் மீதூர்ந்த காதல் உணர்வென,.....

பச்சிளம் மகவிடம் மழலை என யான் வதிவேன்.
 ஒருகாற் பேரிடியாய்ப் பேசுவேன்ஓடும் அருவியின்
 ஓசை மறுகால் என் கீதமாகும்.

(வலது புற ஓரத்தில் நின்று)

அதோ! அண்ட கோளங்களும் தம் சுழற்சியில்
 என் குரலையே சுருதி கூட்டி இசைக்கின்றன.
 என்குரலே சிருஷ்டியின் நாதம். ஒலிக்கு ஒலி.....
 ஒளிக்கு ஒளி.... யான். யான் மௌனமுற்றால்?

சகுனி : (உள்ளிருந்தவாறே)

ஹரே கிருஷ்ணா !கோவிந்தா ?.

கிருஷ்ணன் : யான் மௌனமுற்றால் (வலது கை விரல்களை
 இடது கை விரல்களால் பொத்திப் பிடித்த வண்ணம் ஒரு காலை
 மடித்து ஒரு முழந்தாளில் அமர்கிறான்) சிருஷ்டி அனைத்தும்
 ஓய்ந்து விடும்.

இருந்தும் தான் சமைத்த வலையிற் சிக்கிய சிலந்தி
 போன்று பாசங்களைக் கடந்த யான், என் சிருஷ்டியில்
 அகப்பட்டு நிற்கிறேன். இன்ப துன்பத் தளைகளின்
 சுமையை யானும் தாங்குகிறேன். ஆ! அவை என்னை
 உறுத்துகின்றன. மகாபாரதச் சுழியில் அகப்பட்டு
 அலமந்து அவலமுறுகிறேன். எனக்கு ஏன் இந்த
 அவலம்?

(கைகளைத் தலைக்கு மேல் உதறி விரித்து நீட்டுகிறான்.)

சகுனி : ஹரே கிருஷ்ணா ! (மேடையின் இடது புறப் பின்னோரத்தில்
 தோன்றி) கிருஷ்ணா..... ஹ..ஹ நினைதைத் தேடி
 வந்திருக்கின்றேன்.

கிருஷ்ணன் : (பார்க்காதவாறே) யார் நீ? என் பாஞ்சசன்னியத்தின்
 அவரோஹண நாதம் போல் குரல் எழுப்பும் நீ....யார்?

சகுனி : (மத்தியில் வந்து நின்று) வேறு யார் ? நினக்கு மிக
 இனியவன். நின் சிருஷ்டி. நின் தீமையனைத்தினதும்
 உரு. (சிரிக்கிறான்) சகுனி..... சகுனி ஹ.....

செருக்களத்திலுறச் செய்தேன் மகாபாரதப் போருக்கு அடி வகுக்க நினக்கு மறுகரையில் உற்ற துணையானேன். இவ்வுலகில் மறைந்திருந்த தீமையை மலரச் செய்து என் ஆத்மாவையும் கறைப் படுத்தினேன்.

இவ்வனைத்திற்கும் நீ செய்யும் கைம்மாறு என்ன கிருஷ்ணா?

கிருஷ்ணர் : எனக்கு இனியவனே! சொல் எது வேண்டும்?

சகுனி : யான் வேண்டுவது தாராயேல்

(மேடை மத்தியில் கிருஷ்ணனுக்கு முன்னால் முழந்தாளில் நின்று)

இதோ என் உடைவாள். மண்டியிட்டு நிற்கிறேன். இதை ஏந்தி நின் கரங்களாலேயே என்னைக் கொன்றுவிடு. பரமாத்மாவின் சொருபமாகிய நின்னிடம் இறக்கும் பெற்றியிலும் உயர்ந்ததொன்றில்லை. கிருஷ்ணாயான் வேண்டுவதிதுவே. பாரத யுத்தம் ஓய்வதன் முன்னர், உப பாண்டவர்களின் மூச்சு ஓய்ந்து விடச் செய்வாய்.

கிருஷ்ணர் : சகுனி ராஜனே! எழுந்திரு. நின்னைக் கொல்வதால் ஆவது என்ன? என்ன ஆச்சரியம்என் உள்ளக்கிடக்கையை எங்ஙனம் உற்றுணர்ந்தாய்?

சகுனி : (எழுந்து) பாராளுங்குலமாம் கூத்திரிய குலம் வேரோடறுக்கப்பட வேண்டும். கூத்திரிய தர்மம் இனி உலகிற்கு ஒவ்வாது; மக்கள் தர்மமே உகந்தது. முடியாட்சி நீங்கி குடியாட்சி உதயமாக வேண்டும் என்பதே நின் வேணவா. இதை யான் அறிவேன். (தாதி வருகிறாள்.)

தாதி : தேவ தேவா! நின் மலரடிக்கு வணக்கம். சத்தியாபமா தேவியிடமிருந்து இச் செய்தியைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்.

கிருஷ்ணா : என்ன?சொல்.

தாதி : வெள்ளி ஓடமென நீந்தி வரும் பிறைச் சந்திரனின்

ஒளி மலர்ந்த யமுனா நதியில், தெள்ளிய நீரிலே மோகனப் படகொன்றில் தான் இருந்துவர, அங்கு தன் ஆருயிர்க் கண்ணன் தீங்குமுல் தன் நெஞ்சில் இன்பக் கனவைத் தோற்றுவிக்கும் வண்ணம் இசைக்க வேண்டுமாம். இங்ஙனம் நின் மலரடி போற்றி வேண்டுகிறாள் தேவிசத்தியபாமா.

கிருஷ்ணன் : ஆ! மறந்து விட்டேன். யானைத்தந்தம் எனத் தோற்றும் பிறைநிலவின் இரு கரங்களும் தழுவ, மோன இன்பத்தில் மூழ்கி நிற்பாள் ரோகிணி எனும் தாரகை அணங்கு. இன்றிரவு சந்திரனும் ரோகிணியும் அணைந்து நிற்கும் களிப்பில், இவ்வையகமே தன்னை மறந்து நிற்கும்... ஆனால் என் செய்வேன்? ருக்மணி நல்லாள் என்ன சொல்வாளோ?

(முன்னுக்குச் சென்று) யான் சத்தியபாமாவிடம் சென்றால் ருக்மணியின் இதயம் மென்மலரென வாடி விடும். சென்றிலனேல் சத்தியபாமாவின் வாயிதழ்ச் சிவப்பிலும் அவள் கண்கள் சிவந்தனவாகிவிடும்..... கண்ணா! ஏன் இந்த அவலம் ? (தாதியை நோக்கி) சரி..... கையிற் குழலுடனும் நெஞ்சில் அச்சத்துடனும் யமுனைக்கரைக்கு வருவேன் எனச் சத்தியபாமாவிடம் சொல்.

தாதி : தங்கள் உத்தரவு.

(போகிறாள்)

கிருஷ்ணன் : சகுனி ராஜனே என்ன உம் சிந்தனையோடு கலந்து விட்டீர் சம்சாரத் தொல்லை உமக்கு எப்போதோ ஒழிந்து விட்டதே.

சகுனி : கண்ணா ! மாளவதேயத்து அழகியாகிய என் பத்தினி செளந்தரவல்லி அன்று எனக்கு ஆண்மகவைத்தந்த அக்கணமே என்னை விட்டுப் பிரிந்தாள்.

அவள் மட்டும் இன்று உயிர் வாழ்ந்திருந்தால், இத்துணை அவலமும் எனக்கு என் வாணாளிற் கிட்டியிருக்காது. உன் கருவியாகவும் இருந்திரேன்..... விருப்பு வெறுப்பற்றுச் சூன்யமான என் மனதைத் தீமை

வெகுவிரைவில் ஸ்வீகரித்துக் கொண்டது. என் ஆண்மை குன்ற ஆசை அதிகரித்தது. மறம் சூழ்ந்தது.....

(கண்களில் கண்ணீர் சுரக்கின்றது.)

இது என்ன ? என் கண்ணீர்த் துளிகளா? என்னை அறியாது என் கண்கள் நீரை உகுக்கின்றன. (கண்ணனை அணுகி) கிருஷ்ணா என்னிடம் இன்னும் இதயம் இருக்கின்றது. என் நெஞ்சில் நன்மையின் வேர்கள் சில ஆழமாக ஓடியிருக்கின்றன. யான் இன்னும்..... மனிதன்மானிடன்.

கிருஷ்ணன் : கடந்ததையற்றுக் கலங்குவது மடமை. ராஜனே! கவலாதே. யாம் எல்லோரும், வினையின் பயனுக்கு உரித்தானவர்கள். சென்றது செலக்கடவது. நிற்க, உப பாண்டவரை மாய்க்கத் தகுந்தவர் யார்?

சகுனி : கிருஷ்ணா இதை நீ அறியாய். துரோணாச்சாரியாரின் மகன் அஸ்வத்தாமன், சேனாதிபதியாகும் வரை தன் பேரஸ்திரங்களை எவர்மேலும் பிரயோகிக்கேன் எனச் சூளுரைத்தானே அவன். அவனே இதற்குத் தகுந்தவன்.

கிருஷ்ணன் : நினக்கு வேறு என்ன வேண்டும்? விளம்பு.

சகுனி : (ஆறுதலாகவும் தன்னம்பிக்கையுடனும்) தாய்மை தன் குழுவியைப் போற்றுங் கருத்துப்போல் இதுகாறும் போற்றி வந்த என் மனோதரத்தைக் கூறும் வேளை இதுவன்று. இன்னும் ஒரு நாழிகையில் இருள் உலகை ஆட்சிப் படுத்திவிடும். எம்மிருவரின் அந்தரங்க ஆத்மாவிற்கு இனிய என் எண்ணத்தை, அந்திவேளை தன்னை மறந்து தன் மெல்லாடையால் அகிலத்தைப் போர்க்கும் வேளையில் அதை யான் கூறுவேன். நிற்க, துரியோதன மன்னன் பாரதப்போரில் நின்றுணை வேண்டி இவண் வருவான். நின் மனோரதம் நிறைவேறும் வண்ணம் நடந்து கொள்வாய். (தனக்குள்) என் நினைவுகள் என்னை உறுத்தி என் இதயத்தின் ஊனைப் பிய்த்தெறிகின்றன.சற்று உள்ளே சென்று

நந்தவனத்தில் உலாவி வருவேன். (வலது புற வாயிலாற்
செல்கிறான்)

கிருஷ்ணன் : நின் மனோரதங்கள் கங்கா நதியின் பிரவாகம்
ஆழியிற் கலந்து வீழ்வது போல் என் எண்ணங்களுடன்
ஓத்தே சங்கமிக்கின்றன. (தனக்குள்) சகுனிநீ
வல்லவன். ஆனால் எனக்குத் தோற்றாய்.....
குருகுலத்தார் தேயத்திற்கு நின் முதுமையில் முடி
குடி மன்னனாகலாம் என மனப்பால் குடிக்கிறாய்
சகாதேவன் கைவேல் இன்று கொல்லன் உலைக்
களத்தில் தீயில் அவிந்து உரமேறிக் கொண்டி
ருக்கின்றது. விதியிற் சிக்கிய உன் உயிர் அவன்
கை வேலுக்குத் தப்பாது. (சிரிக்கிறான்)
(துரியோதனனும் கர்ணனும் இடது புற வாயிலிற்
தோன்றுகின்றார்கள்)

கிருஷ்ணன் : வருக! வருக! வணங்கா முடியோனே!

கர்ணராஜனே வருக! நும்மிருவர் வரவும் நல்வரவாகுக.
உடன் பிறந்தோரென நீவிர் உற்ற நண்பராயிற்றே.

கர்ணன் : ஆம் கிருஷ்ணா! யாரெனத் தெரியாத என்னைத்
தனக்கு உற்றவனாக்கி, தன் கரங்களாலேயே
மணிமகுடம் அணிவித்து, அங்க நாட்டிற்கு அரசனாக்கி
வைத்தான் வணங்காமுடியோன். தன் வாழ்வையே
என்னிடம் தந்திருக்கிறான். யான் அவனிடம் என்
உயிரை அர்ப்பணித்திருக்கிறேன்.

கிருஷ்ணன் : தங்கள் நட்புரிமை உலகத்துக்கோர்
எடுத்துக்காட்டாகக் கடவது.

கர்ணன் : எனவே மாதவா! என் உயிர் நாயகனுக்காக யாம்
நின்னைத் துணைவேண்டி வந்திருக்கிறோம்.

துரியோதனன் : சக்ரபாணி! யுகாந்த கால அனல்போல
மூண்டெரியும் பாரதப் போரில் என் பக்கம் நீ நின்று
ஆயுதந்தரித்து யுத்தம் இயற்றவேண்டும்என்
விருந்தாளியாகவும் இருக்கவேண்டும் என
விழைகின்றேன்.

கிருஷ்ணன்: (கைகளைக் கட்டிய வண்ணம்) ம்... உண்மையாகவா?

புறமுன்னோரத்தில் ஒதுங்குகின்றனர்)

கர்ணன் : முன்னமே சொன்னேன். மைத்துனர் பாசத்திற்கு, மன்னர் மகிமை தோற்றுவிடும் என்று.

துரியோதனன் : சரி..... காரியமாக வேண்டும். பொறுத்திரு.

அருச்சுனன் : (வணங்கி) பரமாத்மாவின் அவதாரமே, பாரதப் போரில் நினைவைத் தஞ்சமெனப் பஞ்சவர் வேண்டி நிற்கின்றனர்.

கிருஷ்ணன் : (தந்திர பாவத்துடன்) என்ன தர்ம சங்கடம்ஒரு புறம்.... மண்டலாதிபன் துரியோதனன் துணை வேண்டி நிற்கிறான்..... மறுபுறம் மைத்துனன் அருச்சுனன் கைகொடுத்துதவ வேண்டுமென்கிறான்.என் செய்வேன்? அருச்சுனா துரியோதனா என்னை இச்சங்கடத்தினின்றும் நீக்குவீராவீர்.

துரியோதனன் : கிருஷ்ணா, சொல்

கிருஷ்ணன் : இன்று ராத்திரி இந்நிலாமுற்றத்தில் சிறிது கண் அயர்வேன், யான் துயில் கொண்டு எழும்போது யார் என் கண்களிற் தென்படுகின்றனரோ..... அவருக்குச் செருக்களத்தில் உற்ற உதவியாவேன் - சம்மதமா?

கர்ணன் : (தாழ்ந்த குரலில்) ஆகாநீ மாயோன்இதில் என்ன தந்திரம் பொதிந்துளதோ?

துரியோதனன் : அஞ்சாதே கர்ணா ! சந்தியாவந்தமம் முடித்த அக்கணமே இங்கு வந்து விடுவோம்.

கிருஷ்ணன் : அதற்கென்ன தகுந்த ஒழுங்குகள் செய்வேன் (தாதி தட்டில் சிவந்த பூக்களுடன் வருகிறான்)

தாதி : (வணங்கி) ஸ்வாமி சத்யபாமா தேவியாயர், ஆற்றங்கரையின் கருமணல் போல் அலைவிழுந்த தம் கரிய கூந்தலுக்கு இந்தத் தேவலோகப் பாரிஜாத மலரின் நிறம் ஒவ்வாது எனத் திருப்பி அனுப்பி யிருக்கிறார். நீவிர் ருக்மணிதேவிக்கு அனுப்பி வைத்த வெண்மையான மந்தாரமலர் வேண்டுமாம்.

கிருஷ்ணன் : யான் வருகின்றேன் எனச் சொல். (தாதி போகிறான்) என்னடா தர்ம சங்கடம்! ருக்மணிக்கு வெள்ளைமலர் சென்றதென சத்யபாமா எங்ஙனம் அறிவாள்? காதற்

பொறாமை கவ்விய நங்கைக்கு நயனங்களும், செவிகளும் ஆயிரம் ஆயிரம். மனிதனாக அவதரித்து இல்லறம் நடத்தும் பண்பு போதும்.

துரியோதனன் : (திருப்தியுடன்) இரு அரிவையரை அணைந்தால் ஆகும் தவிப்பு இதுவா? நன்று. அண்டத்தை ஆட்டும் நீ வீட்டில் ஆட்டம் காண்கிறாய்..... மதுகுதனா.

கர்ணன் : ஓகோ இது இங்ஙனமாயின், சென்றவிடத்தெல்லாம் மணப்பெண் கைவந்த அர்ச்சன மகாராஜனார் தவிப்பு எத்துணைத்தோ!

அருச்சுனன் : என்ன வியப்பு ! மன்னர் குலதர்மத்தை, தேரோட்டி மைந்தன் ஒருவன் அளவிடுகிறானே.

கிருஷ்ணன் : (பரபரப்புடன்) சரி ..சரி.. முன்னம் விதித்தது போல் இம் முற்றத்தில் யான் அயருங்காற் சந்தியுங்கள். அருச்சுனா, நீ சுபத்திரையின் மாளிகைக்குச் செல் (கிருஷ்ணன் அருச்சுனனை அழைத்துக்கொண்டு வலதுபுறம் பின் வாயிலை நெருங்குகிறான்)

கர்ணன் : நில் அர்ச்சுனா, நில். எங்கு செல்வாய்? ஏழேழ் பிறப்பிலும் தொடரும் வினையென நின்னைத் தொடர்ந்து வருவேன்.

அருச்சுனன் : நின் வைரம் எனும் கடும் நெருப்பில் எழும் ஆணவத்தை மகாபாரதப் போரிற் காட்டாய்? தக்க வழி, அதை அவித்து நின்னுயிரையும் அவித்து விடுவேன்.

கர்ணன் : ஆ! என் வில்லின் பகழிகட்கு நின் மார்பு ...அரவக் கணைக்கு நின் உயிர். மறந்தனையா? மன்னர் தர்மம் எனப் பிதற்றுகிறாய். கன்னியொருத்தியை ஐவர் கொண்டது கூத்திரிய தர்மமோ?

அருச்சுனன் : கர்ணா! அன்று சுயம்வரத்தில் உற்ற புண் இன்னும் உனக்கு வேதனை தருகின்றது. ராஜ சபையில் நாம் மானபங்கம் உற்றக்கால், எங்கு சென்றதா உன் ராஜநீதி?

துரியோதனன் : காண்டீபா, வஸ்திராபஹரணம் அறமா என்பதை ஊழிக்கால அனலென முண்டெழும் பாரதப்போர்

குருகுல தேயத்திற்கு மன்னனாக வேண்டும் என்ற அவர் மனோரதம் நிறைவேற்றவில்லைப்போலும். அதை அவர் தளர்நடையும் ...சோர்ந்த தோள்களும் உணர்த்துகின்றன. (நகைக்கிறாள் - முன் வந்து)

பூபாரந் தீர்க்கப் பிறந்த புயல்வண்ணன் தன் குலத்தையே தன்னயத்திற்காக நாசஞ் செய்யும் சகுனியைத் தப்ப விடுவாரா? இதோ தீமையே உருவெடுத்த தோற்றத்தவராய் இங்கு வருகின்றார். (சகுனி வலப்புற வாயிலால் வருகிறார்) (தாதி ஒருபுறம் ஒதுங்கி நிற்கிறாள்.)

சகுனி : (நடந்த வண்ணணம்) கண்ணன் என்னை ஏமாற்றி விட்டான். என்னைக் கண்ணெடுத்தும் பார்க்கின்றானிலன். இடையர் குலத் தலைவன் என்னை எள்ளி நகையாடுகின்றான். ஒருவனின் இயற்கையே - காஞ்சுரத்திற்குக் கருவிடம் போன்று - ஒருவனின் இயற்கையே என்றும் மேலோங்கி நிற்கும்.

பாரத தேசத்திற்கு மன்னனாகி அரியாசனம் ஏறுவேன் என எண்ணிய என் சிந்தனைக் கோட்டைகள் சிதைவுற்றன எனக்கு ஏன் இந்த அவலம்? (கோபத்துடன் திரும்பி வலதுபுற வாயிலைப் பார்த்து) கண்ணா! யான் மகாபாரதப் போரில் துஞ்சுவதா? பூபாரந்தீர்க்க வந்த உனக்கு மகாபாரதம் உருவாக்கிய சிற்பியானல்லவா? என்னைக் கைவிட்டாய். உனக்கு அழிவு தேடுகின்றேன்.

தாதி : (முன்வந்து) பெரியோய்! ஏன் உங்களுக்குள்ளேயே பேசிக் கொள்கிறீர்கள்.?

சகுனி : என்ன சொன்னாய்?

தாதி : நும் அரண்மனையில் கிழஸ்தீரீகள் இல்லையா? அவர்களுடன் சம்பாஷணை கொள்ளலாமே.

சகுனி : வேடிக்கையாகப் பேசுகிறாய் - சிறுக்கி ! என் முதுமையை ஏளனம் செய்கிறாய். உங்கள் கண்ணுக்காகவே தீமையைத் தழுவி என் ஆத்மாவைக் கருக்கினேன். என் செளபல நாட்டை வென்று என்னைச்

சிற்றரசனாக்கிய பாண்டுவின் புத்திரரை வேறுபாடு
எனக்குள் மொழியா வஞ்சினம் செய்ததும் உங்கள்
திருமாலுக்காகவே.

(தன் தாயைத் தடவிக் காட்டி)

இவை மூப்பால் வெளிற்றின அன்று. என் நெஞ்சத்தில்
எரியும் மறம், சூது... ஆகிய நெருப்பினால் என்
உயிர் வெந்து கருமையுற, இவை பனிபோல் நரைத்து
விட்டன. ஐயகோ! எனக்கு ஏன் இந்த அவலம்?

தாதி : இதை நுங்கள் இல்லக்கிழத்தியிடம் சொல்லி
உங்களைத் தேற்றிக் கொள்ளுங்கள். (செல்கிறான்)

சகுனி: வாட்புண் படாதவன் வாளின் வடு கண்டு நகுவான்
(சிரிக்கிறான்) வடவைத்தீயனைய என் தீமையை என்னுள்
அடக்கி, ஆதியூற்றாகிய கருணையைக் கொண்டு,
மருமான் துரியோதனனைப் படுகுழியில் தள்ளினேன்.
(வலது புற வாயில் நோக்கி) கண்ணா! பதரே, நின்
மனோரதங்களை நிறைவேற்றச் செளபலராஜன் ஆடிய
நாடகம் இத்துடன் முடிவடையாது. நினக்கு நினக்கு
இறுதி காண்பேன்.

(இடது புற வாயிலை நோக்கிச் செல்கிறான்)

நீயே என்னை வளர்த்தாய்? நினக்காக என் உயிரில்
தீமையை வளர்த்தேன்..... என் மனதின் அந்தகாரம்
போன்ற இருண்ட எதிர்காலம் என்னை நோக்கி
நிற்கின்றது. எனக்கு....ஏன் இந்த அவலம்? (தலையிற்
கையை வைத்தபடி வெளியேறுகிறான்.)

(பின்னணியில் புல்லாங்குழல் இசை ஒலிக்கின்றது. -கிருஷ்ணன்
வருகிறான்)

கிருஷ்ணன் : துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலனமே என்
அவதாரத்தின் குறிக்கோள். இதை அறியாது சகுனி
என்னை வைது செல்கிறான். உயிர்களது இயல்பை,
அவற்றின் கர்மபலன்களே நிர்ணயிக்கின்றன. அவற்றின்
நன்மை தீமைகளில் யான் பங்கெடுத்துக் கொள்ளேன்.
உயிர்களின் ஈடேற்றத்திற்கு ஆவன ஆற்றுவதே என்
லீலை. என்ன.....? பாற்கடலில் ஆதிசேடன்மேல்

சாய்ந்திருக்கும் போது வாராத தூக்கம் என்னை
இன்று ஆட்கொள்ளுகின்றது. இது எனக்குரிய
அறிதூயில் அன்று. ஆழ்தூயில் போலும். இச்
சாய்வணையில் சிறிது கண்ணயர்வேன். (அயர்கிறான்)
(மென்மையான புல்லாங்குழலிசை ஒலித்து ஒழிகிறது)
(துரியோதனன் இடது புற வாயிலில் தோன்றுகின்றான்.)

துரியோதனன் : மாயோன் பள்ளி கொள்ளுகிறான். தந்திரம்
மிக்கவன் இவன். என்னும் இத்தருணம் என்னிடம்
தோற்றான். (அணுகி) செங்கோல் ஏந்திப் புனிதமுற்ற
என் கரங்களால் இவனைத் தொட்டுத் தூயில் நீங்கச்
செய்வேன். அங்ஙனமாயின் எனக்குப் போரில்
உறுதுணையாவதற்கு இசைந்து தானேயாக வேண்டும்.
(தொட எத்தனிக்கிறான்) சீ!..... இடையர் குலத்
தோனை அவனியாளும் மரபுளோன் தொடுவதா?....
வையகம் முழுவதும் ஒரு கோலோச்சி வான்புகழ்
பாரதம் காக்கும் வணங்கா முடியோன் எங்கே?
ஆய்ச்சியர் கையில் வெண்ணெய் திருடியுண்டு வாழ்ந்த
கண்ணன் எங்கே? நிலையிலிருந்திழிதல் மரணத்தினும்
கொடிது.

(சிறிறுக்கையில் அமரச் செல்கிறான்)
துரியோதனா! இவன் காலடியில் நீ அமருவதா?
உலகில் எவற்றிற்கும் தனி நிலையுண்டு சந்திர
தாரகைகளுக்கு முன் அல்லவா ஆதித்தன் பவனி
வருகின்றான்!

(தலைமாட்டில் அமரச்செல்கிறான்) இங்கு அமருவோம்.
ஆழ்ந்து தூயில்கிறான் மாயோன். (ஏளனமாக)
குளிர்ச்சிமிக்க பாம்பணையில் நன்கு பள்ளி கொள்ள
முடியவில்லைப் போலும். (முகங்கறுத்து) இவ்வுடை
வாளால் இவனுயிரை இப்போதே..... குருகுலத்தவரின்
பகையை வளரச் செய்து தன்கையை ஓங்கச்
செய்தவன் அல்லவா? (எழுந்து வாளை உயர்த்துகிறான்
உட்புறத்தில் கதவு திறக்கும் ஒலி கேட்கிறது)

என் மனம் பீதி அடைகின்றது. ஏன்? திடீரென

விழித்துக் கொள்வானோ? சீ..... உற்ற போரில் உறுதுணையாகானாயின் வெற்றி வெங்களத்தில் இவன் ஆவியை அவிப்போம். (சற்று இதில் அமர்வேன்)
(அருச்சுனன் வலது புற வாயிலிற் தோன்றுகிறான்)

அருச்சுனன் : பாசங்களின் துன்பச் சமையை எமக்காகச் சுமக்கும் பகவானும் பள்ளி கொள்ளுகிறான்..... அவரது இருவித இயற் கையில் ஒன்றாகும் தீமையே எனத் துரியோதனனும் அருகில் அமர்ந்திருக்கிறான். பகவான் துயில அவர் அடி வருடுவேன் (அடி வருடுகிறான்). என்ன இன்ப உணர்ச்சி! என் உடலிற் பாய்ந்து, சிந்தையைக் குளிர்வித்து என் ஆத்மாவிற்குச் சாந்தி அளிக்கிறது.

காலைக் குளிர் வாடை, மாலைத்தண்ணிலவு எனமகிழ் விக்கிறது. நிழல் மண்டிய பூங்கமல வாவிக்கரை, வீணைத் தந்தியின் நாதம், குழந்தையின் மழலை ஆ! இன்னும் என்னென்றுரைப்பேன்? பகவானது அடியிணைகளின் ஸ்பரிசம் என்னை ஆனந்த சாகரத்தில் ஆழ்த்துகின்றது. இன்றே என் ஆன்ம சாபல்யம் பெற்றேன்.

கிருஷ்ணன் : (கண்விழித்து) அருச்சுனா வா! செளக்கியமா! யாது வேண்டும்?

அருச்சுனன் : மகாபாரதப் போரில் எம் ஐவரையும் நீ காக்கவேண்டும். எனக்குச் சாரதியாவாய். யான் வேண்டுவதிதுவே.

கிருஷ்ணன் : இதற்கா இவ்வளவு பிரயத்தனம் ! இதோ கை தந்தேன். என்ன முறைத்துப் பார்க்கிறாய்?

அருச்சுனன் : அதோ, மண்டலாதிபன் துரியோதன மகாராஜன் வீற்றிருக்கிறார்.

கிருஷ்ணன் : (பரபர்ப்புடன் எழுந்து) ஆ! அறியாது அபராதம் இழைத்து விட்டேன்.

துரியோதனன்: கிருஷ்ணா அபராதமா? ...ஃ.. அறியாயம்.... அர்ச்சுனருக்கு முன் யான் இங்கு வந்ததை நீ அறியாய்? நீ மாயோன்.

கிருஷ்ணன் : (மேடையின் முற்புறத்தில் வந்து)

அவதாரத்தின் தன்மையால் யானும் இற்றைவரை மதிமயங்கி நின்றேன். என்னை மறந்தேன். என்இயற்கையை நினைத்திலேன். ஆதலின் மனதில் அவலம் எய்தி நின்றேன். என்னைக் கர்மங்கள் ஒட்டா. கர்ம பலனை யான் என்றும் விரும்பேன்.

(கர்ணன் இடதுபுற வாயிலில் தோன்றி, கண்ணனைச் சுட்டிக் காட்டிய வண்ணம் இரைகிறான்)

கர்ணன் : கபட நாடக சூத்திரதாரியே, கண்ணா ! நின்நாடகத்தின் இறுதி அங்கம் எப்போது?

கிருஷ்ணன் : இந்த என் நாடகம் முடிந்து விட்டது. மகாபாரதம் என்னை விஞ்சி விட்டது. யான் இனி ஈஸ்வர அவதாரம் (அபய வரத கரங்களுடன் விஷ்ணு நிலையில் நிற்கிறான். அருச்சுனன் கை சூப்பிய வண்ணம் அவன் முன்னிலையில் மண்டிபிடுகிறான்)

(கிருஷ்ணன் முகத்தில் ஒளி மிகுந்த பிரகாசத்துடன் விழுகிறது திரை.)

S. PATHMANATHAN

B.A (Hons) Dip - in - Ling., Dip-in-Ed.

Retd. Principal , Palaly Teacher's College.

“ஏரகம்”

பொற்பதி. வீதி,

கொக்குவில்.

01.07.2002

My dear Sir,

It's about a week since you left. I still can feel the pleasant sensations created by your spontaneous outpouring that morning.

I felt honoured and flattered to be thus chosen by you to share your very valuable insights into literature , with.

I have always had the highest regard for you. In my own humble way I used to imagine myself to be a fellow pilgrim of yours in the eternal quest of coming to terms with the masters.

I would consider it a wastage of talent if you don't put down your ideas in writing even at this late stage in point form, to start with.

And what other privilege could I have, if, as you promised, you opt to pass same to me ?

Ever Yours
S. Pathmanathan

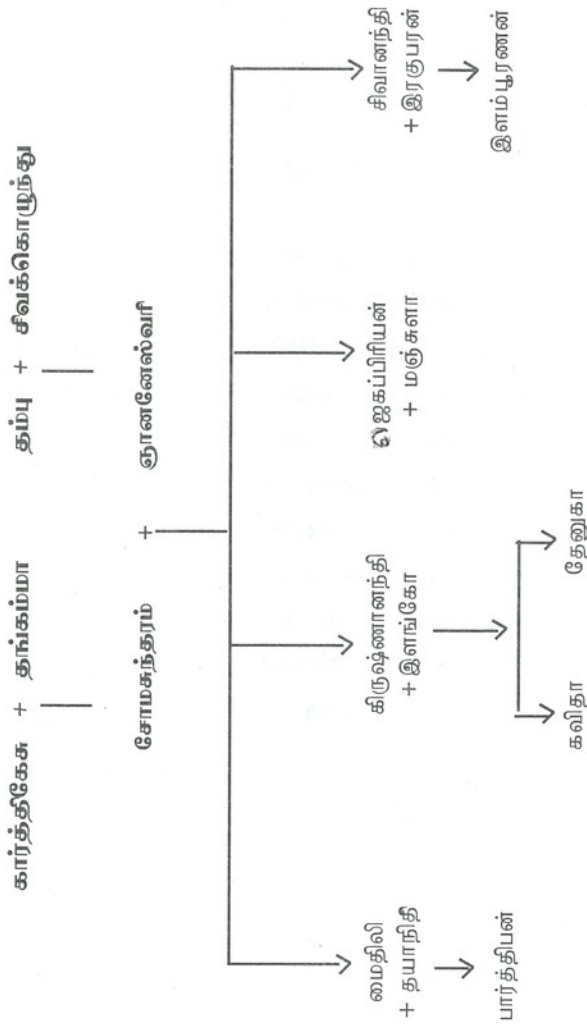
நன்றி நவிலல்

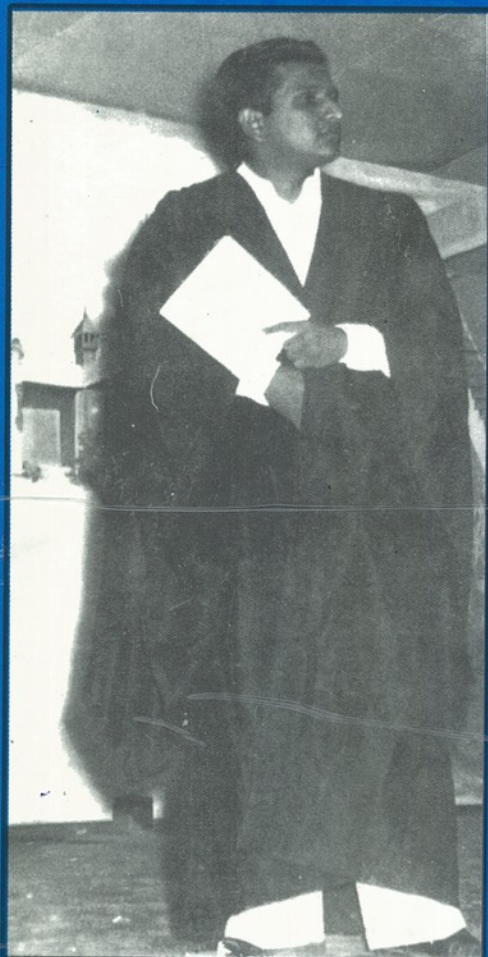
எங்கள் குடும்பத் தலைவரது மறைவுச் செய்தி
கேட்டு நேரில் வருகை தந்து எமது
துயரத்தினைப் பகிர்ந்து கொண்டோர், கடிதம்,
தொலைபேசி மூலம் அனுதாபச் செய்திகள்
தெரிவித்தோர், பல்வேறு வழிகளில் உதவி
செய்தோர், அனைவருக்கும் எங்கள் மனமார்ந்த
நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.
அத்துடன் அவரது ஆத்ம சாந்திப்
பிரார்த்தனையில் கலந்து கொண்ட உற்றார்,
உறவினர், நண்பர்கள் அனைவருக்கும் எம்
நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றோம்.

மனைவி, பிள்ளைகள்,
மருமக்கள், பேரப்பிள்ளைகள்.
124/11 1-1 Sunflower Count
Dudley Senanyake Mawatha,
Dehiwala.
Tel: 5673180.

குடும்ப வம்சாவளி

“நைந்த துணிகளைக்
கழற்றி எறிந்து விட்டு
மனிதன் புதிய துணிகளை
அணிதல் போல் ஆத்மா
நைந்த உடல்களைக்
களைந்து விட்டுப்
புதியவற்றை எய்துகிறது”

(புகவத் கீதை, அத்த. 2, கலோ 22)

“..... விழவில்
கோடியர் நீர்மை போல
முறை முறை
ஆடுநர் கழியும்
இவ் உலகம்”

(முறல், 29, 22 - 24.)

“All the world's a stage
And all the men and
women merely players
They have their exits
and their entrances”

(Shakespeare - 'As you Like it' -

Act. 2 : scene 7)